

ROALD DAHL

*Danny,
campionul lumii*

Ediția a II-a

Ilustrații de Quentin Blake

Traducere din engleză
de Adrian Oțoiu

ARTHUR

CAPITOLUL 1

Benzinăria

Când aveam patru luni, mama mea a murit pe neașteptate, iar de atunci tata a trebuit să aibă singur grijă de mine. Iată cum arătam pe-atunci:

Nu aveam nici frați, nici surori.

Așa că toată copilăria mea, începând cu vârsta de patru luni, am fost doar noi doi, tata și cu mine.

Locuiam într-o veche rulotă țigănească, în spatele unei benzinării. Tatăl meu era proprietarul benzinăriei, al rulotei

și al unui mic teren din spatele acestora, iar asta era toată averea lui. Era o benzinărie foarte micuță, situată la marginea unui drum de țară, înconjurată de câmpuri și de dealuri împădurite.

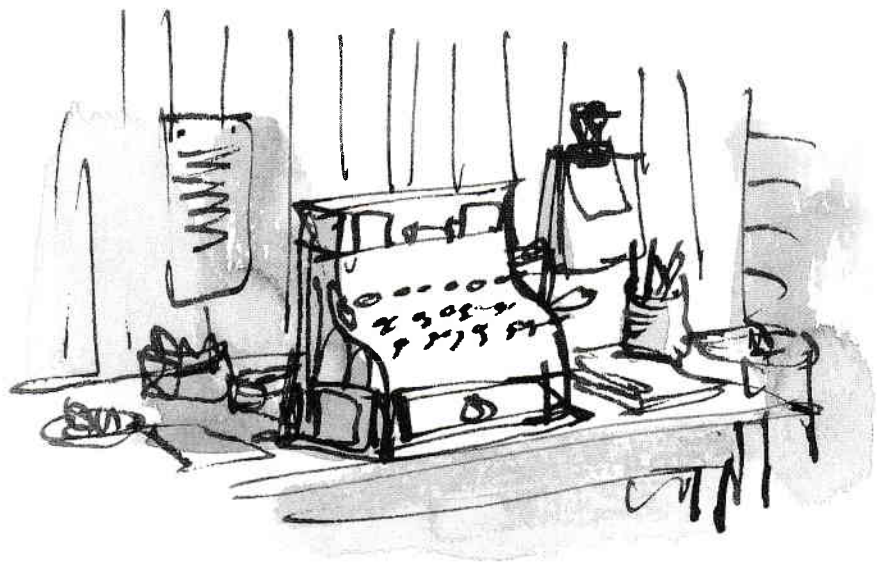
Când eram bebeluș, tata mă spăla, mă hrănea, îmi schimba scutecele și făcea un milion de alte lucruri pe care de obicei le face mama pentru copilul ei. Pentru un bărbat, toate acestea nu sunt treburi ușoare, mai ales când în același timp trebuie să repare motoare de mașini și să vândă benzină ca să-și câștige traiul.

Dar asta nu părea să-l deranjeze pe tata câtuși de puțin. Cred că își revărsa asupra mea toată iubirea pe care o simțise pentru mama. În primii mei ani de viață, n-am fost nicio clipă trist sau bolnav, și iată-mă ajuns la cea de-a cincea aniversare a zilei mele de naștere.

Eram, așa cum puteți vedea, un băiețel murdar, mânjit tot cu ulei și vaselină – asta pentru că-mi petreceam toată ziua în atelier, ajutându-l pe tata să repare mașinile.

Benzinăria nu avea decât două pompe. În spatele lor era o baracă de lemn care servea drept birou. În birou nu era mare

lucru, în afară de o masă veche și o casă de marcat în care se puneau banii – era una din acelea la care apeși un buton, sună un clopoțel, iar sertarul țâșnește afară cu un zăngănit groaznic. Chestia asta îmi plăcea la nebunie.

Clădirea pătrătoasă de cărămidă din dreapta biroului era atelierul. Fusese construit chiar de tata, cu mare drag, și era de fapt singurul lucru mai solid din locul ăla. „Noi doi suntem mecanici de motoare“, îmi tot spunea tata. „Ne câștigăm pâinea reparând motoare și n-am putea face treabă ca lumea într-un atelier dărăpănat.“ Era un atelier grozav, mare cât să încapă acolo o mașină și să mai rămână și loc ca să lucrezi în jurul ei. Aveam și un telefon ca să ne poată suna clienții care aveau de adus mașini la reparat.

Rulota era locuința și căminul nostru. Era o veche rulotă țigănească, avea roți mari și era pictată peste tot cu modele frumoase în galben, roșu și albastru. Tata zicea că rulota avea pe puțin o sută cincizeci de ani. Între pereții ei de lemn se născuseră și crescuseră o droaie de puradei. Pe vremuri, trasă de un cal, bătrâna rulotă probabil cutreierase mii de kilometri pe drumurile și ulițele Angliei. Acum însă terminase cu hoinăreala și, fiindcă spițele de lemn ale roților începuseră să putrezească, tata pusese niște cărămizi dedesubt pe care să se sprijine.

Rulota avea doar o cameră și nu era cu mult mai mare decât o baie modernă de dimensiuni normale. Era o încăpere îngustă, după forma rulotei, iar în spate, pe perete, erau două paturi suprapuse. Cel de deasupra era al tatălui meu, cel de dedesubt, al meu.

Cu toate că aveam electricitate în atelier, nu aveam voie să tragem curent în rulotă. Tipii de la compania de electricitate au spus că-i periculos să tragi fire electrice în ceva atât de vechi și de rablagit. Așa că pentru lumină și căldură foloseam cam tot aceleași metode pe care le întrebuițaseră țiganii cu mult timp în urmă. Iarna ne încălzeam la o sobiță în care ardeam lemne, care avea un horn ce ieșea prin acoperiș. Mai aveam un arzător cu parafină pe care puteam să fierbem apă pentru ceai sau să ne gătim o tocană, iar de tavan atârna o lampă cu parafină.

Când trebuia să fac baie, tata încălzea o oală cu apă, pe care-o turna într-un lighean. După ce mă dezbrăca în pielea goală, stăteam în picioare în lighean, iar el mă săpunea peste tot. Reușea, cred, să mă spele la fel de bine ca și cum aș fi fost într-o cadă – ba poate chiar mai bine, pentru că nu ajungeam să stau în apa murdară cu care mă spălasem.

Pe post de mobilă aveam două scaune și o măsuță, plus un scrin micuț, și cam asta era tot. Nici n-aveam nevoie de mai mult.

Toaleta noastră era o căsuță caraghioasă de lemn așezată în câmp, la ceva distanță în spatele rulotei. Vara era în regulă,

Însă pot să vă spun că să stai acolo iarna, într-o zi cu ninsoare, era ca și cum ai fi stat într-un frigider.

Chiar în spatele rulotei era un măr bătrân. Făcea niște mere frumoase, care se coceau pe la mijlocul lui septembrie și din care tot puteai să culegi vreo patru-cinci săptămâni. Câteva crengi atârnav deasupra rulotei, iar atunci când vântul le scutura în timpul nopții, merele nimereau adesea pe acoperiș. Stăteam în pat și le auzeam deasupra capului meu cum fac *buf... buf... buf...*, dar zgomotele acelea nu mă speriau, pentru că știam exact ce sunt.

Îmi plăcea la nebunie să locuiesc în rulota aia țigănească. Îmi plăcea mai ales seara, când stăteam înfofolit în patul meu, iar tata îmi spunea povești. Lampa cu parafină ardea cu flacăra mică și vedeam bucăți de lemn mocnind roșiatice

În vechea sobă, și era minunat să stau cocoloșit la căldurică, în patul meu din camera aia micuță. Dar cel mai minunat era să știu că, atunci când aveam să adorm, tata avea să fie tot acolo, aproape de mine, stând pe scaun lângă foc sau întins pe patul de deasupra mea.

CAPITOLUL 2

Marele Uriăș Prietenos

Tatăl meu a fost, fără nici cea mai mică îndoială, cel mai minunat și mai grozav tată pe care l-a avut vreodată un băiat. Iată o poză cu el:

Dacă nu l-ați cunoaște bine, ați putea crede că era un om serios și sever. Nici vorbă. De fapt, era un om al naibii de nostim. Părea așa de serios pentru că nu zâmbea niciodată cu gura. El zâmbea numai cu ochii. Avea ochi albaștri, strălucitori, iar când se gândea la ceva comic ochii îi sclipeau, și, dacă te uitai atent, vedeai un mic licăr auriu jucându-i în privire. Însă gura nu i se mișca defel.

Îmi părea bine că tata era un zâmbăreț-din-ochi. Însemna că nu-mi zâmbea niciodată prefăcut, pentru că e imposibil să faci să-ți sclipească ochii dacă nu te simți tu însuți sclipitor. Zâmbetul-cu-gura e altă mâncare de pește. Poți să te prefaci oricând că zâmbești-cu-gura doar mișcându-ți buzele. Am descoperit că un zâmbet-cu-gura adevărat e însoțit întotdeauna de un zâmbet-din-ochi. Așa că fiți atenți când cineva vă zâmbește doar cu gura, dar ochii îi rămân nemișcați. Atunci sigur e o prefăcătorie.

Tata nu era ce s-ar numi un om educat și n-aș crede să fi citit douăzeci de cărți la viața lui. Era însă un povestitor minunat. În fiecare noapte născocea o poveste înainte de culcare, iar cele mai reușite se transformau în serii care se întindeau pe mai multe nopți.

Una dintre ele, care trebuie să fi durat pe puțin cincizeci de nopți, era despre un tip enorm numit Marele Uriăș Prietenos sau, pe scurt, MUP. Ei bine, MUP era de trei ori mai mare decât un om obișnuit, iar mâinile lui erau ca niște roabe. Locuia într-o enormă peșteră sub pământ, nu departe